

片想い

か
た
お
も
い

รักข้างเดียว

โปรดรัก
ที่ฉันเป็นฉัน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
บันทึก ประติษฐานวงษ์ แปล

か
た
お
も
い

片想い

รักข้างเดียว

รักข้างเดียว 片想い

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาณวงษ์ แปล

ตัวอย่าง

รักข้างเดียว

บทที่ 1

1

พอวกเข้าเรื่องการแข่งขันสมัยปีสี่ เท็ดลีโรเริ่มรู้สึกสังหรณ์ไม่ดี
อย่างไรก็ต้องคุยเรื่องนั้นอีกแน่ เขาคิดแล้วก็หันหน้าตี๋มเบียร์ เบียร์ซัดไป
หน่อย

“จุดสำคัญอยู่ที่ตอนเตะทำประตูในควอเตอร์ที่สาม ถ้าหมอนั้น
เตะเข้า เกมหลังจากนั้นต้องเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ดันเตะพลาดเสียนี้
เสียท่าหมดเลย” ยานีนิจิผู้รับตำแหน่งไลน์แมนของเกมนั้นพูดลั่นหัวเราะ
พลางขมวดคิ้ว เขายังรูปร่างบึกบึนเหมือนสมัยยังเป็นนักกีฬา คอก็ใหญ่
จะต่างก็เพียงไหล่กับหลังห่อลู่ แถมพุงยื่นโตราวกับยัดลูกแตงโม

“อย่างที่บอกไปหลายครั้งแล้วไง จะมีคิกเกอร์สักกี่คนกันที่เตะได้
ไม่พลาดในระยะไกลขนาดนั้น” ซึโกะทำปากจู๋ มือหนึ่งถือตะเกียบ ปัจจุบัน
ทำงานบริษัทประกันภัย ชายผู้เคยเป็นคิกเกอร์ตัวฉกาจของมหาวิทยาลัย
เทโตะ ตอนนี้ถูกคนในบริษัทตั้งสมญาให้ว่าหมีจากรูปลักษณ์ที่เห็น

“การเตะทำประตูตอนนั้นห่างตั้งสามสิบเจ็ดสามสิบแปด หรืออาจจะเกือบสี่สิบหลายเลยนะ”

คำอธิบายของซีโกทำเอามัตส์ซาก็ผู้กินสุกียากี้อยู่ข้างๆ ยาชินนิก็เกือบสำลัก ถือตะเกียบซีโก

“เจ้านี่ พูดถึงการเตะตอนนั้นที่ไร ระยะมันไกลออกไปเรื่อยๆ เลยจะตอนพูดครั้งก่อนยังบอกว่าสามสิบสองสามสิบสามหลา”

“หา ไม่มีทาง” ซีโกทำหน้าขัดใจ

“โซลี โซลี จำไม่ผิดหรอก” ยาชินนิตบต้นขา “เนอะ นิชิวากิ”

พอถูกเรียกชื่อ เท็ตสึโร่จึงต้องเข้าร่วมวงสนทนา

“เอ โซรีเปล่า่นะ” เสียงนั้นแสดงความรู้สึกหนักใจ

“ลืมแล้วหรือวะ”

มัตส์ซาก็ใช้ศอกทิ่มข้างของยาชินนิผู้ทำหน้าที่ไม่สปรามณ์

“นิชิวากิจะลืมเกมนั้นได้อย่างไร”

คำพูดนี้ชวนให้ยาชินนิขมด้วย “อะฮ่า โซแล้ว”

เท็ตสึโร่ได้แต่ยิ้มเฉือน การสนทนาชักจะระคายหู

เกมสุดท้ายของการแข่งขัน ถ้าชนะเกมนั้นทีมของพวกเขาเท็ตสึโร่ก็น่าจะชนะเลิศแล้ว

“แปดวินาทีสุดท้าย” มัตส์ซาก็กดออก ถอนหายใจพลางพูด “ถ้าตอนนั้นทำคะแนนได้ คงเท่กว่าใครๆ ต้องเรียกว่ามนต์ขลังของนิชิวากิแน่นอน”

“ถ้าส่งลูกให้ฮายาตะ ความฝันก็เป็นจริงไปแล้ว เนอะ ฮายาตะนายก็คิดอย่างนั้นใช่ไหม” ยาชินนิพูดกับชายผู้นั่งดื่มวิสกี้ผสมน้ำอยู่ริมสุด

“เอ เป็นยังไงนะ” ชายผู้ถูกเรียกว่าฮายาตะตอบอย่างแข็ง เหมือนไม่อยากร่วมวงคุยเรื่องนี้ เขาก็คงเบื่อแล้วเช่นกัน

“ถ้าส่งลูกให้ฮายาตะก็ชนะไปแล้ว” ยาชินนิยังตอกย้ำ “ตอนนั้นเราเห็นนะ ตรงมุมซ้ายสุดของเอนด์โซน ฮายาตะยืนว่างอยู่ ไม่มีควอเตอร์แบ็ก

คนไหนมองผ่านเป้าหมายนั้นหรอก เหลือแต่ให้นิชิวากิส่งบอลให้เท่านั้น
ก็จะทัชดาวนี้ได้สำเร็จ เราคิดว่าสำเร็จแล้ว แต่แล้ว” เขาไม่พูดต่อ เพราะ
ทุกคนในที่นี้รู้อยู่แล้วว่าผลสุดท้ายของเกมนั้นเป็นอย่างไร

“ตอนนั้น นึกไม่ถึงว่าจะส่งลูกมาทางเรา” มัตสึซากิรับช่วงพูดต่อ “ก็
เราโดนสกัดไว้ทุกทาง เขาอ่านเกมพวกเราออก โองาซาวาระ ดีเฟนซีฟแบ็ก
มือฉมังของทีมคู่แข่ง ทันทีที่นิชิวากิขว้างลูก เราารู้เลยว่าจบเห่”

เท็ตสึโร่ได้แต่ฟังอยู่เงียบๆ ก็นึกก็ยากที่น้ำตาเข้าไปหน่อยก่อนจะ
ชดเชยര്ตาม รสชาติขมกว่าตอนชนแก้วที่แรกมาก

ทุกคนในที่นี้ล้วนเป็นอดีตสมาชิกชมรมอเมริกันฟุตบอลของ
มหาวิทยาลัยเทโตะ สหายที่จำต้องอุทิศชีวิตแทบทั้งหมดให้กับอเมริกัน
ฟุตบอล สมาชิกชมรมตอนนั้นกว่าครึ่งเมื่อเรียนจบแล้วก็กระจัดกระจาย
เหลือแต่พวกที่อาศัยในโตเกียวन्द्रวมตัวกันปีละครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่
สิบสาม สถานที่คือร้านหม้อไฟชินจูกุซึ่งเป็นที่เดิมทุกปี ส่วนวันรวมตัว
กำหนดเป็นวันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน

“คือถ้าพูดถึงนิชิวากิ ม.เทโตะนี้ต้องถือว่าเป็นหนึ่งในสามของ
ยอดควอเตอร์แบ็กเลยนะ” ยาซึนิชิพูดด้วยเสียงเริ่มกร๊อมๆ “แต่ตอนนั้น
เป็นอะไรไป พวกเรานึกไม่ถึงเลยว่าจะออกมาเป็นแบบนี้”

“พอได้แล้วนะ” เท็ตสึโร่ทำหน้าบูด “พวกนายนี้กัดไม่ปล่อยเลย
จะพูดแต่เรื่องเดิมไปอีกกี่ปี สឹมๆ กันได้แล้ว”

“ไม่ สឹมไม่ลงหรอก” ยาซึนิชิทุบโต๊ะด้วยมือที่ใหญ่ราวกับถุงมือ
เบสบอล “รุ่นพี่หลอกล่อว่าถ้าเราเข้าชมรมแล้วต้องชนะเลิศแน่ ก็เลย
ทั้งยูโดที่เล่นมาจนถึง ม.ปลาย ถ้าไม่ชนะเลิศนี่ผิดสัญญาละ เพราะถ้า
ไม่มาเล่นอเมริกันฟุตบอลแล้วเล่นยูโดต่อ ปานนี้ได้ไปบาร์เซโลนา ไม่ก็
แอตแลนตาแล้ว”

“จะต้องได้เหรียญทองแดงเป็นอย่างต่ำด้วย ไช้ไหมล่ะ” ชีโกะ
ถอนหายใจ “พูดเรื่องนี้ที่ไรยาวทุกที”

“เอาเหล้าให้มันกินจะได้เสียเสีย” มัตสึซากิพูดกลั้วหัวเราะ
ขณะที่มัตสึโรกำลังเอือมระอา ฮายาตะถือขวดเบียร์ขึ้นมาตวงน้ำ
เทตสึโรจึงยกแก้วขึ้นรับเบียร์

“คืนนี้ทาคาคุระทำงานหรือ” ฮายาตะถามเสียงเบา

“ใช่ ไปเที่ยวโต”

“เที่ยวโตหรือ”

“บ้านต้นตระกูลจัดดอกไม้จัดพิธีเปิดหอประชุมใหญ่ที่เพิ่งสร้างเสร็จ
พร้อมงานปาร์ตี้ เลยไปถ่ายทำเพื่อลงนิตยสาร”

“อ้อ” ฮายาตะพยักหน้าแล้วดื่มวิสกี้ผสมน้ำ “ทำไปได้ยังไงนี่ อาซึฟ
ตากล้อง แม้แต่ผู้ชายยังลำบากเลย”

“ริซากะบอกว่าสบาย เพราะเป็นงานที่ชอบ”

“ก็จริง” ฮายาตะพยักหน้าอีกครั้ง

“ทาคาคุระไม่มา เลยขาดสี่ล้านไปเลย” ยาซึนิชิพูดเสียงอ้อแอ้

ริซากะเป็นภรรยาของเทตสึโร อดีตผู้จัดการทีมอเมริกันฟุตบอล
นามสกุลเดิมคือทาคาคุระ เพื่อนกลุ่มนี้จึงยังคงเรียกหล่อนด้วยนามสกุล
ในสมัยนั้น แม้จะแต่งงานกับเทตสึโรมานานกว่าแปดปี

“ฮิซุระก็ไม่เจอนานแล้วเหมือนกัน” ซึเกะพูดเหมือนนึกขึ้นได้

“ฮิซุระหรือ นี่ถึงสมัยนั้นเลย” ยาซึนิชิทบทวนอีก “ไม่น่าเชื่อเลยว่า
ยัยนั้นเป็นผู้จัดการหญิง รู้เรื่องกติกาการวางแผนดีกว่าพวกเราอีก”

“จะว่าไปยาซึนิชิก็ต้องคอยให้ฮิซุระคอยสอนกติกาอยู่บ่อยๆ นี่”
ซึเกะพูดพลางพยักหน้า

“ถึงจะเป็นผู้หญิง แต่เขาเรื่องไม่เบาแน่ เคยเถียงกับโค้ชเรื่องแผน
ยุทธวิธีด้วย ตอนนี้อยู่ทำอะไรอยู่ล่ะ”

“เห็นว่าแต่งงานมีลูกแล้วด้วย” เทตสึโรรายงาน “ริซากะบอก แต่
โทรคุยกับฮิซุระครั้งสุดท้ายสามปีได้แล้วมั้ง”

“ผู้หญิงนี่พอแต่งงานแล้ว การเลือกคบเพื่อนก็เปลี่ยนไปหมดเลยนะ”

ชิโกะทูด

“ผู้ชายเองก็เปลี่ยน” มัตสึซากิทำหน้าซึ่งซึ่ง “อย่างเจ้านากาโอะวันนี้ก็ไม่มาใช่ไหม แต่งานแล้วไม่ค่อยยอมมาหาเพื่อน กลายเป็นคุณพ่อแสนดีอยู่ติดบ้านไปเสียแล้ว”

“กลัวเมียจนสิ” ชิโกะตอบ แต่ไม่รู้จะกระซิบไปทำไม “เห็นว่าเป็นลูกคุณหนูเอาใจยาก คงตามใจเมียจนเคย แต่งเข้าบ้านเมียนี่ลำบากมาก”

“เฮ้อ รันนิงแบ็กผู้นำภาคภูมิใจของพวกเรา แต่กลับเจอเมียคอยบงการชีวิต” ยาซึนิชิต้องขอดเหล้าสาเกเข้ามา กำลังจะรินใส่ถ้วยของตัวเอง แต่ขวดนั้นร่วงเปล่าเสียแล้ว

งานเลี้ยงเลิกตอนสี่ทุ่ม อดีตสมาชิกชมรมอเมริกันฟุตบอลต่างแยกย้ายกันหน้าร้านเหล้า เมื่อก่อนยังไปต่ออีกสองสามร้าน แต่ตอนนี้ไม่มีใครเอยชวน ทุกคนต่างมีครอบครัว ไม่อยู่ในสถานะที่จะใช้เวลาและเงินเพื่อตนเองเพียงคนเดียวได้อีก

เท็ตสึโรเดินไปสถานีรถไฟใต้ดินพร้อมกับชิโกะ

“คุยเรื่องเก่าอยู่นั่นแหละ ไม่รู้จักเบื่อจริงๆ” ชิโกะพูด “ฉันโดนว่าเรื่องการเตะทำประตู ส่วนนิชิซากิก็โดนว่าเรื่องการส่งลูกตอนท้ายถึงเมื่อไหร่กัน ฉันก็เจ็บใจเหมือนกันที่พลาดชัยชนะ แต่สิบสามปีแล้วนะธรรมดาน่าจะปลงตกกันแล้ว”

เท็ตสึโรยิ้มไม่พูดว่าอะไร เข้าใจดีว่าใจจริงทั้งยาซึนิชิกับมัตสึซากิไม่ได้ยึดติดกับเรื่องนั้น พวกเขาเพียงแค่พูดเรื่องเก่าซ้ำซากเพราะอยากคิดถึงอดีต

โทรศัพท์มือถือในอกเสื้อชิโกะดัง เขาหยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วหลบเข้าข้างทาง

“เฮ้ นึกว่าใคร กำลังบ่นถึงอยู่พอดี ...ใช่ เพิ่งแยกย้ายกันเมื่อกนิชิซากิก็อยู่ข้างๆ เดียวจะไปขึ้นรถไฟใต้ดิน” ชิโกะใช้มือปิดไมค์โทรศัพท์แล้วหันหาเท็ตสึโร “นากาโอะ”

เทตส์โรพยักหน้าแล้วยิ้ม หมอนี่ตายยากจริงๆ

“ใช่ นอกจากนายแล้วทุกคนก็อยู่กันครบ ทาเคคุระกับฮิรุระไม่มา ...อะฮ่า ใช่แล้ว มีแต่ผู้ชาย ยาซึนชิยังบอกว่านิชิวากิไม่ต้องมาก็ได้ขอให้ทาเคคุระมา ...ใช่ ทุกคนเหมือนเดิม”

เทตส์โรฟังเสียงพูดของชิโกะพลางยิ้มเผื่อนอยู่ด้านข้าง นากาโอะตำแหน่งรันนิ่งแบ็กลมกรดในอดีต ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งแต่งงานเลี้ยงเมื่อสองปีก่อน

ฐานะของนากาโอะคงไม่ได้สลักสำคัญนัก ชิโกะวางสายแล้ว

“หมอนั่นบอกว่าปีหน้าอยากมาร่วมด้วย”

จันหรือ เทตส์โรตอบ ปีที่แล้วเขาก็บอกเช่นนั้น

จึงหะจะก้าวเดินอีกครั้ง ชิโกะขะงักฝีเท้า มองไปทางด้านหลังเทตส์โร สีหน้าประหลาดใจ อ้าปากค้าง

“เป็นอะไรไป”

เทตส์โรมองไปทางเดียวกับเขา ้วยรุ่นท่าทางยังเที่ยวไม่สะใจและพนักงานบริษัทที่กำลังกลับบ้าน เดินกันขวกไขว่อยู่บนทางเท้าตรงหน้า เป็นภาพที่เห็นจนชินตา

เทตส์โรถามย่ำว่าเป็นอะไรไป ตอนนั้นเอง เขาสังเกตเห็นอีกฟากของกระแสดูคน มีผู้หญิงมองมาทางนี้ ยืนหันหลังให้ถนน

“นั่น...” เทตส์โรพิมพ์ “ฮิรุระไม่ใช่หรือ”

“ใช่ใช่ไหม จริงๆ ด้วย เจ้านั้นทำอะไรอยู่นะ” ชิโกะโบกมือ

คนที่ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นฮิรุระ มิสึกิไม่ผิดแน่ หางตาเฉียวและจมูกเล็กโด่งอันคุ้นตา แต่รูปหน้าเล็กลง คางแหลมกว่าเดิม ใส่กระโปรงดำกับเสื้อแจ็คเก็ตสีเทา หิ้วกระเป๋าที่พาใบใหญ่

มิสึกิน่าจะมองพวกเทตส์โรมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว พอรู้ว่าทั้งสองหันมาเจอ จึงเดินฝ่าฝูงชนเข้ามา สายตาจับจ้องเทตส์โร

“ไฉ่ผมยาวใช่ไหม” ชิโกะพูดจากด้านข้าง

มีสึกิไฉ่ผมยาวประป่า สีออกน้ำตาล แต่อาจจะย้อมก็ได้ เส้นผมถูกลมตีจนกระเซิงเล็กน้อย เท็ตสึโรเข้าใจว่าสาเหตุที่จำเธอไม่ได้ทันทีคงเพราะเหตุนี้ อีอูระ มีสึกิในความทรงจำของเขาคือผมสั้นเสมอตั้งแต่

แต่ถึงไม่นับเรื่องผม ท่าทางของเธอก็ยังต่างจากที่เท็ตสึโรจำได้มาก ซึ่งไม่น่าจะเป็นเพราะอายุที่มากขึ้น

มีสึกิหยุดยืนตรงหน้าพวกเท็ตสึโร มองหน้าทั้งสองสลับกัน รอยยิ้มบนหน้านั้นดูแห้งๆ พิกล

ทันทีที่สบตากัน เท็ตสึโรรู้สึกถึงความผิดปกติ เหมือนมีบางสิ่งติดขัดในใจ

เธอขยับริมฝีปาก แต่ไม่ได้ยินเสียง

“ทำอะไรอยู่นะ รู้ใช่ไหมว่าฉันนี่วันศุกร์ที่สามของเดือนพฤศจิกายน” ซึเกโกถามด้วยน้ำเสียงกระหายใคร่รู้มากกว่าจะตำหนิ

มีสึกียกมือขึ้นตรงหน้าเป็นเชิงขอโทษ จากนั้นวางกระเป๋าลง หยิบสมุดเล่มเล็กกับปากกาลูกกลิ้งออกมา

“อะไร อะไรกันนี่”

ซึเกโกถาม แต่เธอไม่ตอบ เขียนบางสิ่งบนสมุดแล้วหันให้เท็ตสึโรดู

“หาที่คุยกัน” บนสมุดเขียนไว้เช่นนั้น

2

“หมายความว่ายังไง” เท็ตสึโรมองหน้ามีสึกิแล้วถาม “เธอพูดไม่ได้หรือ คอเป็นอะไรไป”

“เป็นหวัดหรือ” ซึเกโกถามแทรก

เธอส่ายหน้า เขียนบางอย่างบนสมุดอีก แล้วให้ดู

‘ตอนนี้ยังตอบไม่ได้ ร่ายละเอียดเอาไว้ทีหลัง’

เท็ตสึโอรักบี้ชีโกมองหน้ากัน แล้วเบนสายตากลับไปหามิสึกิ

“เกิดอะไรขึ้น พุดไม่ได้หรือ”

แต่มิสึกิยังคงปิดปาก เอาแต่ชี้ตัวอักษรในสมุด

“คนประหลาด ต้องเกิดอะไรขึ้นแน่” ชีโกพุด

“คงตอบอะไรตรงนี้ไม่ได้ หาร้านนั่งคุยกันดีกว่า”

เท็ตสึโอรพุด แต่มิสึกิขมวดคิ้ว สายหน้าอย่างแรง

“ไม่อยากเข้าร้านที่เตะตาคนไซ้ไหม” เขาถาม

เธอผงกศีรษะ

ชีโก ถอนหายใจพรีด

“อะไรกัน ถ้าที่ที่ไม่เตะตาคงก็มีแต่ห้องคาราโอเกะแล้วละ”

“โอเคไหม” เท็ตสึโอรถามมึสึกิ

เธอเอียงคอเหมือนลังเล ผมที่มีลอนน้อยๆ พลั้วไหวตามลม

ตอนนั้นเองที่เท็ตสึโอรสังเกตเห็นจุดที่แตกต่างจากเมื่อก่อนที่สุด นั่นคือการแต่งหน้าเข้มขึ้นกว่าเดิม ข้ายังไม่ได้แต่งหน้าอย่างประณีต เหมือนเอาเครื่องสำอางใกล้มือมาโปะลงไปอย่างลวกๆ ลิปสติกก็เลอะขอบปาก สิ่งนี้ทำให้เขากังวลยิ่งกว่าเรื่องที่เธอไม่พุดเสียอีก

“กันไปบ้านเราไหม” เท็ตสึโอรตัดสินใจของถามดู

มึสึกิยกหน้า จ้องตาเขาตรงๆ แล้วถามกลับด้วยสายตาวา่ได้หรือ

“ฉันน่าจะได้อยู่ ชีโก นายว่าไง”

“ฉันก็ได้อยู่แล้ว” ชีโกดึงแขนเสื้อนอกขึ้นมองนาฬิกาข้อมือ “แต่ดีกว่าอย่างนี้ไม่ลำบากแะหรือ เอ แล้วคืนนี้ทาคาคุระไม่อยู่ไม่ใช่หรือ”

“จะกลับมาดีกว่า แต่ไม่ต้องกังวลเรื่องริชาโกะหรอก” เท็ตสึโอรมองมึสึกิ “อย่างไร ถ้าจะไปบ้านฉัน จากตรงนี้ก็แค่แป๊บเดียว”

เธอขยับริมฝีปากเหมือนอยากจะบอกอะไร แต่สุดท้ายก็ไม่มีเสียงเล็ดลอด เพียงผงกศีรษะน้อยๆ แสดงความขงโทษ

“จันทกตกล” เทตสึโรตบหลังซีโก

เราตกลว่าจะนั่งรถไฟใต้ดินสายมารุโนะอุจิจากสถานีชินจูกุชั้นโชมะ
ก่อนลงใต้ดิน ซีโกใช้โทรศัพท์มือถือโทรกลับบ้าน พูดทำนองว่าจะไป
คอนโดฯ ของนิชิวากิเพราะเจอผู้จัดการหญิงสมัยมหาวิทยาลัย จากนั้น
จึงส่งโทรศัพท์ให้เทตสึโร

“เมียฉันขอพูดกับนายหน่อย”

“ฉันหรือ”

ใช่ ซีโกเฒปากแล้วพยักหน้า

เทตสึโรรับโทรศัพท์มาแล้วส่งเสียงทัก เขาเคยพบหน้าภรรยาซีโก ไป
ร่วมงานแต่งงานด้วย หล่อนเป็นผู้หญิงรูปหน้ายาว ใบหน้าแบบสาวญี่ปุ่น
ภรรยาซีโกถามทำนองว่าไม่ลำบากหรือที่ไปรบกวนคำมิดแบบนี้
เทตสึโรตอบว่าไม่ต้องเกรงใจที่บ้านไม่เป็นไร

“เมียนายมารยาทดีจัง หรือว่ากลัวฉันจะมีคู่”

“เรื่องมีคู่ไม่ใช่ประเด็น แต่กลัวว่าเราจะไปดื่มที่ไหนต่ออีกแล้วค่อย
กลับมาดีกว่า”

“ดื่มแล้วค่อยกลับไม่เห็นจะเป็นไรเลย ไม่ได้แวะร้านแถวกินซ่า
สักหน่อย”

“แต่ไม่ใช่แค่นั้น ลูกคนเล็กกำลังจะขึ้นชั้นประถม เลยต้องรัดเข็มขัด
กันหนักหน่อย แถมยังจ่ายหนี้ไม่หมด”

ปลายปีที่แล้วซีโกเพิ่งซื้อคอนโดฯ แถวโอจิคุโบะ

“อิจิบ้านนายจัง ทาคาคูระก็ทำงานด้วย”

“ก็ไม่ได้ดีอย่างนั้นหรอก”

ทั้งสามลงบันไดรถไฟใต้ดิน ในระหว่างทางมีลึกลับแว่นกันแดด
เทตสึโรสงสัยว่าทำไมใส่แว่นตอนกลางคืน แต่ก็ไม่ได้ถามอะไร

รถไฟฟ้าสายมารุโนะอุจิมั่นคนแน่น ต้องเบียดเสียดผู้คนบนขบวนรถ
ซีโกแยกไปยืนคนเดียว ส่วนเทตสึโรกับมีสึกิถูกดันไปติดประตูฝั่งตรงข้าม

เท็ตสึโรให้มิสึกิยืนข้างประตู หันหน้าเข้าหาเขา แล้วใช้มือดันผนังรถ เพื่อไม่ให้แรงดันจากรอบข้างกระทบถึงเธอ เขาต้องขยับตัวหลบทุกครั้งทีรถโยก รวากับอยู่ในตำแหน่งไลน์แมนเลย

มิสึกิก็หันหน้าตลอด เลี่ยงไม่เผชิญหน้ากับเขา มองเห็นขนตายาวจากร่องแวน เหมือนเธอจะไม่ได้ใช้มาสคารา

ได้แสงไฟในขบวนรถ มองแล้วยิ่งรู้ว่าเธอแต่งหน้าได้แย่มาก กลืนรองพื้นไม่เนียน ผิวก็หยาบกร้านมาก เครื่องสำอางกลบไม่ได้เลยแม้แต่รอยระหว่างทางยังรู้สึกรู้อีกอย่าง ทั้งที่แต่งหน้าเข้มขนาดนั้น แต่กลับไม่มีกลิ่นหอมโชยมาเลยสักนิด ไม่เพียงเท่านั้น ยังได้กลิ่นเหงื่อเหม็นเปรี้ยวเสียด้วยซ้ำ

กลิ่นเหื่อนั้นชวนให้คิดถึงโรงงานเดินมีดสลัว ประตูเปิดอ้าเหมือนจะพังมีพังแหล่ มีแผ่นป้ายสีลอกล่อนอยู่ด้านบนเขียนด้วยตัวอักษรเลือนๆ ว่าชมรมอเมริกันฟุตบอล

อีกฟากของประตูเป็นห้องอบอวลด้วยฝุ่น เหงื่อ และกลิ่นอับชื้นผสมกัน

ผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่กลางห้องที่มีเสื้อเกราะและหมวกกันน็อกกองสุม ร่างกายซีดขาวของเธอเป็นประกายเมื่อต้องแดดลอดผ่านหน้าต่างกระจก ซึ่งไม่ได้เช็ดมาหลายปี

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของ QB นะ”

เธอ ฮิรุระ มิสึกิพูดในวันรุ่งขึ้นหลังเกมสุดท้ายนั้น ในห้องไม่มีใครนอกจากเท็ตสึโรกับเธอ แต่กระนั้นภายในห้องยังอบอวลด้วยความร้อนจากตัวเหล่านักกีฬา

“ที่ทำไปก็ดีแล้ว QB ไม่ผิด” มิสึกิพูดต่อ พยักหน้าซ้ำๆ ตอนนั้นเธอเรียกเท็ตสึโรว่า QB แน่นนอนหมายถึงควอเตอร์แบ็ก

“ฉันพลาดเอง” เท็ตสึโรตอบ “เพราะฉันเลยไม่ชนะ” เขาถอนหายใจอย่างจริงจัง

แพ้น้ำแต่ดื่ม สิบเก้าต่อสิบสี่ สถานการณ์คือถ้าทัศนการณ์สำเร็จก็
พลิกอีก

ว่ากันว่าฝ่ายเราเป็นรองอยู่แต่เดิม พวกเทตสึโรก็ทำใจอยู่แล้ว ทีม
ฝ่ายตรงข้ามเก่งเรื่องวิ่งตั้งรับ ส่วนทีมของเทตสึโรมีอาวุธสำคัญคือความเร็ว
ของนาคาโอะตำแหน่งรันนิ่งแบ็ก ถ้าเขาถูกสกัด โอกาสชนะก็ลดน้อยลง

พวกเทตสึโรจึงเดิมพันด้วยด้วยการรุกแบบส่งลูก หวังตัดหลังทีม
ตั้งรับที่จู่โจมจะจับนาคาโอะ พวกเทตสึโรเพิ่มการหลอกล่อ คือแค่ ‘ทำที’
เป็นส่งลูกให้นาคาโอะ แล้วให้นาคาโอะ ‘ทำที’ เป็นรับลูกและวิ่งตามปกติ
ระหว่างที่ทีมตั้งรับของฝ่ายตรงข้ามงงงวยกับความเคลื่อนไหวของเขา
เทตสึโรจึงส่งลูกให้มัตสึซากิตำแหน่งไวด์รีซีฟเวอร์หรือฮายาตะตำแหน่ง
ไทต์เอนด์ ฤดูกาลนั้นทีมมหาวิทยาลัยเทโตะเล่นเกมแบบส่งลูกน้อย ทีม
ฝ่ายตรงข้ามจึงถูกหลอกเข้าเต็มเปา พวกเขาสัมเสียสันท่านิชิวากิ เทตสึโร
เมื่อฤดูกาลก่อนก็คือควอเตอร์แบ็กไหล่แกร่งขนาดชิงที่หนึ่งที่สองในลีก

แต่ยุทธวิธีนั้นใช้ได้ไม่ตลอดรอดฝั่ง พอเข้าครึ่งหลัง ฝ่ายตรงข้ามไม่
สะอึกสะเทือนกับลูกหลอกล่อของเทตสึโรกับนาคาโอะอีก จนกระทั่งเหลือ
เวลาอีกแปดวินาที

เล่นได้อีกเพียงครั้งเดียว ระยะห่างจากเส้นประตูสิบแปดหลา

เทตสึโรถือบอลที่ตะครุบมาได้ด้วยมือขวา วิ่งถอยหลังพลางมองหา
เป้าหมาย ดีเฟนซีฟไลน์ของฝ่ายตรงข้ามล้อมเข้ามาวากับสตรว์ร้าย การ์ด
ฝ่ายเดียวกันก็พยายามหยุดยั้ง มีเวลาให้ควอเตอร์แบ็กเพียงนิดเดียว อีก
ไม่นานกลุ่มแทกเกิลของฝ่ายตรงข้ามต้องทลายกำแพงเข้ามาพุ่งใส่เทตสึโร
แน่ ถ้าโดนจับได้ทั้งที่ถือบอลอยู่ก็จบกัน

เทตสึโรขว้างลูกบอลหมุนเป็นรูปเกลียวไปหามัตสึซากิ มัตสึซากิ
พุ่งรับบอลแบบสุดตัว ถ้าแขนเขายาวกว่านี้อีกเพียงสิบเซนติเมตร การส่ง
ลูกก็สำเร็จ แต่คนคว้าบอลได้นั้นกลับเป็นดีเฟนซีฟแบ็กของฝ่ายตรงข้าม
พริบตานั่นเองเหล่านักกีฬาของทีมคู่แข่งก็แสดงความยินดีสุดขีด ขณะที่ทีม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีคอตกอย่างหมดหวัง เท็ตสึโรมารู้ทีหลังเมื่อคูริตสึโอว่า
ฮายาตะตำแหน่งไทป์เอ็นต์ว่างอยู่

“ทั้งหมดเป็นเพราะฉันไม่ดีเอง” เมื่ออยู่ลำพังสองคน เท็ตสึโรพูดซ้ำ

“ไม่หรอก QB ทำเต็มที่แล้ว” มิสึกิเก็บลูกบอลที่กลิ้งอยู่ที่เท้าขึ้นมา
ขว้างใส่ เท็ตสึโรรับด้วยหน้าอก ลูกบอลแรงผิวดาคัด เธอพูดต่อ “ยัดอกสิ”

เท็ตสึโรจ้องลูกบอลแล้วจึงมองมิสึกิ เธอกัดริมฝีปากก็ม่น้ำลายเลื่อง
มองเขา นัยน์ตาแดงก่ำ

จากนั้นเขาไม่เคยพูดเรื่องเกมนั้นกับเธออีกเลย การนัดชุมนุมปีละ
ครั้งหลังเรียนจบ เธอก็มาร่วมแค่สามครั้งแรก แล้วไม่ได้มาให้เห็นอีกเลย

ทั้งสามลงที่สถานียิงาชิโคเอนจิซึ่งอยู่ห่างจากคอนโดฯ ที่เท็ตสึโร
อาศัยไม่กี่นาที เป็นห้องเช่าขนาดสองห้องนอน พร้อมห้องเก็บของ ห้อง
นั่งเล่น ห้องอาหารและครัว แต่ค่อนข้างแข็งแรงเพราะเพิ่งสร้างได้สามปี
มีระบบล็อกอัตโนมัติด้วย ทุกครั้งที่บอกเรื่องค่าเช่า คนจะบอกว่า “ถ้าฉัน
ควรซื้อดีกว่า” แต่เขาไม่เคยพูดเรื่องนี้กับริซากะ

พอลงลิฟต์ขึ้นหก แต่ละห้องเรียงกันเป็นรูปตัวยู ห้องเท็ตสึโรอยู่
ริมสุด เท็ตสึโรเปิดประตู ภายในห้องมีดสนิท เขาเปิดไฟแล้วจึงบอกกับ
สองคนที่ตามมาว่า “เข้ามาสิ”

“มีแต่ของห่วยๆ ทั้งนั้นเลยนะ ทั้งเฟอร์นิเจอร์ทั้งเครื่องประดับ งาน
เขียนบทความก็พำนี้ได้เงินมากขนาดนั้นเชียวนะหรือ” พอเข้าห้องนั่งเล่น
ซีโกมองรอบห้องแล้วพูด

“ไม่ใช่ของห่วยอะไร มีแต่ของธรรมดาทั้งนั้น”

“ไม่หรอกมั้ง เราพอจะรู้อยู่บ้างนะ” ซีโกมองถ้วยชามต่างประเทศ
ซึ่งวางเรียงอยู่ในตู้ ของโน้นแทบทั้งหมดริซากะซื้อมาจากเมืองนอกงาน
อดิเรกหล่อนคือสะสมเครื่องถ้วยชาม

“จะยังงี้ก็ช่างเถอะ นั่งลงได้แล้ว”

“เอ่อ จริงสิ” ซึไกนั่งลงบนโซฟาบุหนัง ใช้มือลูบที่วางแขน “แฮมของดีนี่สัมผัสมันช่างแตกต่างจริงๆ”

โซฟาสองที่นั่งและสามที่นั่งจัดวางเป็นมุมฉาก ซึไกเลือกตัวสามที่นั่ง เทตสึโรจึงนั่งลงข้างเขา ส่วนมิสึกียังยืนอยู่

“เป็นอะไรไป นั่งลงก่อนสิ” เทตสึโรชี้ไปที่โซฟาสองที่นั่งแล้วพูด

มิสึกิไม่ตอบ หยิบสมุดเล่มเล็กนั้นออกมา

“จะเขียนคุยกันอีกหรือ...” ซึไกพิมพ์

เธอเขียนบางอย่างด้วยสีน้ำครุ่นคิด แล้วยื่นให้เทตสึโร เขียนว่า ‘ห้องน้ำ’

“ออกไปที่โถง ประตูที่สอง”

มิสึกิถือกระเป๋าออกจากห้องนั่งเล่นไป คงคิดจะไปล้างหน้า ถ้าวางเครื่องสำอางลงๆ นั้นได้ก็ดีเหมือนกัน เทตสึโรคิด

“เหมือนจะไม่มีเสียงนะ หรือว่าเป็นโรคเกี่ยวกับลำคอ” ซึไกเอียงคอฉงน

“การที่เธออยู่ตรงนั้นแสดงว่ารอพวกเราอยู่นอกร้าน แล้วทำไมถึงไม่เข้าไปข้างใน”

“คงไม่อยากเจอเพื่อนคนอื่นๆ มั้ง”

“ทำไมละ”

“เอ ไม่รู้สิ...” ซึไกเกาศีรษะ

เทตสึโรเข้าไปหลังเคาน์เตอร์ครัว ใส่น้ำเข้าเครื่องทำกาแฟ เช็ดกระดากทรง

ได้ยินเสียงประตูห้องน้ำเปิด เหมือนมิสึกิจะออกมาแล้ว เทตสึโรใส่ผงกาแฟเป็นชเบลนด์ในกระดากทรง แล้วกดสวิตช์เครื่องทำกาแฟ เปิดชั้นถ้วยชาม เรียงแก้วมักบนโต๊ะทำอาหาร

เทตสึโรรู้สึกจากด้านหลังว่ามีสึกิเข้ามาในห้องนั่งเล่น

“เอ๊ะ...นั่นใคร” ซึไกพูด แล้วอึ้ง แต่ไม่มีเสียงตอบจากมิสึกิ

กำลังคิดว่าเกิดอะไรขึ้น เทตลีโร่จึงออกจากครัว

ผู้ชายตัวเล็กที่ไม่เคยเห็นมาก่อนยืนอยู่หน้าประตู สวมเสื้อสีดำกับกางเกงยีนส์ หันหน้ามาทางเทตลีโร่อย่างช้าๆ

เทตลีโร่เกือบหลุดปากอุทานว่าใครกัน แต่สังเกตเห็นก่อนว่าใบหน้าชายคนนั้นเป็นใบหน้าของมิลีกี ผมสั้น สวมเครื่องสำอางจนหมดแล้ว แต่คนตรงหน้าต้องเป็นเธอแน่

ซีไคยกก้นลอยเหนือโซฟา อ้าปากค้าง ตาถลน ฉันต้องทำหน้าที่เหมือนกันแน่ ทั้งที่ตกใจจนพูดไม่ออก แต่เทตลีโร่ยังคิดแบบนี้ได้

มิลีกีมองหน้าสองคนสลับกัน รูปปากโค้งเล็กน้อย จะมองว่ายิ้มให้ เย้ยหยันท่าทางงวยงงของทั้งสอง หรือยิ้มเยาะสารรูปตัวเองก็ได้เช่นกัน

เธอทำท่าเหมือนสุดลมหายใจ แต่เทตลีโร่หายใจไม่ทั่วท้อง

“ไม่ได้พบกันนานเลย QB” มิลีกีพูดออกมาในที่สุด

เสียงนั้นเป็นเสียงผู้ชาย

3

เป็นความรู้สึกประหลาด สิ่งที่ตาเห็นกับสิ่งที่หูได้ยินไม่ตรงกัน รู้สึกสับสนคล้ายกำลังดูภาพยนตร์ต่างประเทศทางโทรทัศน์ แล้วเสียงพากย์ดาราขอลีวี๊ดไม่ตรงกับที่คาด

“ช่วยพูดอะไรหน่อยสิ QB” มิลีกีพูด เสียงนั้นไม่คุ้นหู แต่กลับตรงกับปากที่ขยับของเธอ “ซีไคก็อย่าอ้าปากค้างอย่างนั้นสิ”

เทตลีโร่จ้องมองเธอไล่จากปลายเท้าจรดศีรษะหลายรอบ

“ฮือระ...จริงๆ นะ” เขาพูดคำนั้นได้ในที่สุด

“แน่นอน แต่อาจไม่ใช่ฮือระ มิลีกีคนที่พวกนายรู้จัก” มิลีกีพูดยิ้ม

“เป็นอะไรไป ทำไมถึงแต่งตัวแบบนั้น แล้ว” เท็ตสึโรชี้ปากเธอ “เสียงนั้น”

เธอก้มหน้าลงแล้วพลันเลยหน้าขึ้น

“เรื่องมันยาว แต่อยากเล่าให้ฟังเลยมารอพวก QB”

เท็ตสึโรพยักหน้า “งั้นนั่งลงก่อน”

มิลีกิก้าวยาวๆ มานั่งลงกลางโซฟา แล้วอ่านที่ใส่ยีนส์

ชีโกจึงมองตามอากัปกริยานั้น จนเธอนั่งลงจึงเอ่ย

“นี่คงไม่ใช่แต่งตัวไปงานแฟนซีนะ”

มิลีกิหัวเราะเห็นพินขาว “ไม่ใช่ นี่จริงจิงนะ”

ชีโกเกาหมับ ทำทางกระสับกระส่าย

เท็ตสึโรนั่งลงข้างชีโก มองมิลีกิก่อนครั้ง เธอมีสีหน้าเคอะเขินเล็กๆ

“เอ่อ แล้ว...” เท็ตสึโรถาม “เรื่องเป็นยังไงมาying”

มิลีกิวางมือบนเข่า ยึดหลังตรง

“พบพวกนายครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่กันนะ”

“ประมาณสิบปีที่แล้ว...เห็นจะได้มั้ง” เท็ตสึโรขอความเห็นจากชีโก

“น่าจะประมาณนั้นนะ” ชีโกตอบ “ตอนนั้นอิซุระยังทำงานอยู่ ถ้าจำไม่ผิด บริษัทก่อสร้างใช่ไหม”

“จำได้แม่นนี่” มิลีกียิ้ม “ใช่ ตอนนั้นยังเป็นสาวออฟฟิศ เข้าทำงานตั้งสามปีแล้ว ยังได้แต่ทำงานถ่ายเอกสาร พิมพ์รายงานที่คนอื่นเขียน ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงจนกระทั่งลาออก”

“ริซากะบอกว่าเธอแต่งงานแล้วนี่”

“ถูกต้องไม่ร่วงตอนอายุสี่สิบแปด” มิลีกิตอบ “ส่วนบริษัทลาออกก่อนหน้านี้แล้ว เพราะมันเง่ามาก ทั้งที่เข้าบริษัทเพราะอยากทำงานออกแบบ แต่สุดท้ายไม่ได้เขียนแบบเลยสักแผ่น คิดไม่ได้ว่าผู้หญิงถูกกดขี่เหลือเกิน”

“เอ่อ” ชีโกพูดแทรกอย่างเกรงๆ “เรื่องนั้นก็อาจจะสำคัญอยู่นะ แต่ว่า ไม่รู้จะพูดยังไงดีคือ...”

“อย่าคิดว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ก่อนละสิ เรื่องทรงผม เสื้อผ้า แล้วก็เสียง”

“บอกตามตรงถ้าไม่ฟังเรื่องนี้ก่อน จะว่าไงดี มันตั้งสติไม่ได้ เนอะ”
ซีโกพูด คำว่าเนอะตอนท้ายนั้นพูดกับเทตส์โร

“จะอธิบายสั้นๆ เท่าที่จะทำได้นะ” มิสึกิมองทั้งสอง “รู้ไหมว่าทำไมฉันถึงได้แต่งงาน”

“ทำไมนะหรือ ก็เพราะรักเขาไม่ใช่หรือ” ซีโกตอบ

“ไม่ใช่ เป็นการดูตัวแต่งงาน แต่งกับพนักงานธนาคารมากกว่าแปดปี
ความประทับใจแรกคือเป็นคนซื่อตรง พอแต่งงานแล้วเขาก็เป็นอย่างนั้น
จริงๆ ขยันทำงาน แต่ที่แต่งงานด้วยไม่ใช่เพราะชอบตรงนั้น คู่แต่งงาน
จะเป็นใครก็ได้ รู้สึกแต่ว่าจะต้องแต่งงานก่อน”

“ทำไมต้องรีบร้อนอย่างนั้นล่ะ” ซีโกถาม

“พุดง่ายๆ คืออยากให้ตัวเองตัดสินใจได้ เพื่อคอยเตือนตัวเองว่าในเมื่อ
ตัวเองเป็นผู้หญิงก็ต้องใช้ชีวิตแบบผู้หญิงเท่านั้น ถ้าแต่งงานแล้วคงตัดสินใจ
ได้ ไม่ต้องฝันในสิ่งที่ไปไม่ได้สัก”

เทตส์โรฟังคำพูดรวดเร็วของเธอด้วยความพิศวง ไม่อาจเข้าใจ
ความหมายนั้นได้ทันที นอกจากแววตาครุ่นคิดที่ทำให้เขารับรู้ได้ด้วย
สัญชาตญาณ

“ฮิอูระ ไม่อยากเชื่อว่เธอ...”

เทตส์โรเพิ่มพ้ำ มิสึกิพยักหน้าตอบโดยไม่พูดอะไร เทตส์โรย้ำคำว่า
ไม่อยากเชื่อในใจ แต่ภาพลักษณ์ภายนอกของเธอตอนนี้ฟังว่าสัญชาตญาณ
ของเขาถูกต้อง

“เอ๊ะ อะไรนะ หมายความว่าไง” ดูเหมือนซีโกยังไม่เข้าใจ หันรี
หันขวามองหน้ามิสึกิกับเทตส์โรสลับกัน

“หมายถึงฮิอูระไม่ใช่ผู้หญิง ใช่ไหม” เทตส์โรพูดพลางคิดว่าเรื่องบ้า
อะไรเช่นนี้ ไม่อยากจะทำอะไรเลย

แต่เธอตอบว่าใช้ด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงแล้วเป็นอะไร” ชิโกทำปากจู๋

“เอ เป็นอะไรนะ ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตัวเองคิดว่าตัวเองเป็นผู้ชาย”

มิสึกิผุดยิ้มประหลาดที่มุมปาก

ถึงกระนั้นชิโกก็ยังทำท่าไม่อยากเชื่อ หันมองเทตสึโรหาตัวช่วย

“คงไม่ได้หลอกกันนะ” เทตสึโรถามมิสึกิขอคำยืนยัน

เธอพยักหน้าเป็นเชิงว่าแน่นอน

เทตสึโรสูดหายใจลึกๆ เอยด้วยความรู้สึกเหมือนจะประกาศเรื่อง

สำคัญ

“ที่เขาเรียกว่าภาวะเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด”

หา ชิโกร้องเสียงหลง เทตสึโรหันไปหาเขา

“อย่างน้อยนายน่าจะรู้จักคำนี้ไม่ใช่หรือ”

“ก็รู้จักอยู่ แต่นั่นมัน...” ชิโกทิ้งศีรษะที่เริ่มบาง “นั่นมัน จะว่ายังไงดี หมายถึงคนที่ผิดปกติมาตั้งแต่เกิด แต่อิสระเมื่อก่อนไม่ได้เป็นไม่ใช่หรือ เป็นผู้หญิงธรรมดาเนี่ย”

“ก็เพราะอย่างนี้” มิสึกิพูด “ถึงต้องอธิบายไง แต่อยากให้ยอมรับในสองข้อนี้ก่อน ข้อแรก นี่ไม่ใช่เรื่องโกหกหรือเรื่องล้อเล่น อีกข้อคือ ผมทุกข้เรื่องนี้มานานโขแล้ว”

“ผมหรือ...” เทตสึโรย้ำคำพูดของมิสึกิ แม้จะเข้าใจเรื่องราวได้แต่ก็ยังอดปฏิเสธความจริงไม่ได้

“ใช่แล้ว” มิสึกิพูดต่อ “ผมเป็นผู้ชายมานานแล้ว นานมาก ก่อนพบพวกนายอีก”

4

ได้ยินเสียงเครื่องตัดการทำงานจากครัว กลืนหอมโซย เทตลีโร
นึกขึ้นได้ว่ากวดสวิตช์เครื่องทำกาแฟทิ้งไว้จึงลุกขึ้น

ทั้งมิสีกีและซีโกนิ่งเสียบ มิสีกีคงกำลังรอปฏิกิริยาของทั้งสองต่อ
คำสารภาพของเธอ ส่วนซีโกนิ่งไม่รู้ว่าจะทำตัวอย่างไร

เทตลีโรรินกาแฟใส่แก้วมัทกับถ้วยกาแฟ แล้ววางบนถาดไปหาทั้งสอง
วางแก้วมัทตรงหน้าตัวเองกับซีโก และวางถ้วยกาแฟบนจานรองตรงหน้า
มิสีกี

ทั้งสามจิบกาแฟในความเงียบอันน่าอึดอัด เทตลีโรกับซีโกเสียนม
ส่วนมิสีกีดื่มกาแฟดำ

หลังวางถ้วยกาแฟ เธอหลุดคำ

“คงตกใจใช่ไหม จู่ๆ มาบอกเรื่องแบบนี้”

“ก็แหล่ะ...เนอะ” ซีโกขอความเห็นด้วยกับเทตลีโร

เทตลีโรก็พยักหน้าว่าใช่ “เป็นอย่างนี้มานานมากแล้วหรือ”

“ใช่ บางทีอาจเป็นตั้งแต่เกิดเลย”

“แต่เราเห็นเป็นผู้หญิงนะ” ซีโกพูด “จริงอยู่ที่มีบางอย่างแปลกไป
บ้าง แต่ไม่เคยคิดเลยสักครั้งว่าไม่ใช่ผู้หญิง”

ฉันก็เหมือนกัน เทตลีโรรำพึงในใจ

“คนเราพอคับขันจะให้เล่นละครยังงี้ก็ได้”

“นั่นเป็นการแสดงหรือหะ” ซีโกถาม

“ถ้าถามว่าทุกอย่างเป็นการแสดงหรือเปล่านั้นตอบยากหน่อยใจคนนั้น
ซับซ้อน และยุ่งยาก คิดว่าคงไม่เข้าใจกันหรอก”

เทตลีโรพูดอะไรไม่ออกเพราะไม่เข้าใจจริงๆ ซีโกก็เช่นกัน

“โรงเรียนอนุบาลที่ไปมีสระว่ายน้ำเล็กๆ” มิสึกิยกถ้วยกาแฟขึ้นอีกครั้งแล้วเริ่มเล่า “ผมรอคอยให้ถึงหน้าร้อนเพื่อจะได้ลงสระ แต่กลับมีเรื่องของตัวเองรู้สึกประหลาด นั่นคือทำไมตัวเองถึงถูกจับให้แต่งชุดที่แปลก”

“ชุดว่ายน้ำหรือ” เท็ตสึโรพูด

“ใช่ เพื่อนคนอื่นใส่กางเกงสีดำตัวเดียว แต่ตัวเองต้องปิดท่อนบนด้วย แถมยังเป็นสีแดงหรือสีชมพูอีก คิดว่าคนใส่แบบนี้มีแค่เด็กผู้หญิงที่ปกติใส่กระโปรง แต่ตัวเองชอบใส่แต่กางเกง ต้องใส่กางเกงว่ายน้ำสีดำเหมือนเด็กผู้ชายคนอื่นสิ” มิสึกิจิบกาแฟ ใช้มือเสยผมสั้น “นี่เป็นความทรงจำแรกสุดที่รู้สึกแปลกแยกกับการถูกมองว่าเป็นเด็กผู้หญิง จากนั้นก็เป็นการทำสงครามประสาทกับแม่ไม่สิ้นสุด ใส่กระโปรงซะ หนูไม่อยากใส่เล่นให้เหมือนเด็กผู้หญิงสิ หนูไม่อยากเล่น ตีตโบว์ที่ผมนะ หนูไม่อยากติดแม่เติบโตมากับครอบครัวที่เข้มงวด แม่ติดภาพลักษณ์ของแม่ลูกว่าต้องเป็นแบบนี้ แต่พอไม่เป็นดังคิด นอกจากตำหนิสามีกับลูกแล้ว นิสัยของแม่มักรับเป็นคนตำหนิตัวเองด้วย คิดว่าแม่พอสังเกตเห็นว่าลูกสาวคนเดียวมีบุคลิกแปลกๆ ก็รู้สึกอับอายว่าต้องแก้ไขแต่เนิ่นๆ”

“แต่ก็แก้ไขไม่ได้ละสิ”

มิสึกิพยักหน้าให้คำพูดของเท็ตสึโร

“น่าเสียดาย ที่แม่หลงเชื่อว่าแก้ไขสำเร็จแล้ว”

“หมายความว่าไง”

“พอเริ่มคิดเองเป็น ถึงเป็นเด็กก็ยังรู้จักเกรงใจ ทำให้แม่น้ำตาตก แล้วก็เริ่มคิดว่า จะทำตัวแบบนี้ต่อไปไม่ได้”

“ก็เลยเล่นละคร”

“ทำนองนั้น ยอมใส่กระโปรงถึงจะไม่ชอบ ยอมเล่นกับกลุ่มเด็กผู้หญิงถึงจะไม่สนุก เลียนแบบคำพูดคำจาพวกหล่อน ถ้าทำอย่างนั้นแล้วแม่สบายใจ ในบ้านก็สงบไม่มีเรื่อง แต่ความรู้สึกว่าไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงยังอยู่ตลอด”

ซีโกตรงในลำคอ ถอดเสื้อนอก คลายเนกไท

“จะยังไงดี มันยังไม่อยากเชื่อ” เขาพูด “สำหรับฉัน ฮีโร่เป็นผู้หญิงตลอด แล้วเพิ่งจะมาบอกว่าไม่ใช่ก็...”

“ข้างในไม่เคยเปลี่ยนเลย ตอนอยู่กับเพื่อนชมรมอเมริกันฟุตบอล ผมรู้สึกสบายใจมาก ทุกคนคบกับผมโดยไม่เคยคิดว่าผมเป็นผู้หญิงเลย เปลี่ยนชุดกันต่อหน้า ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ ริชาโกะยังไม่โหยว่าไม่มีมารยาท แต่บอกตามตรง ผมกลับดีใจ”

“เพราะฮีโร่ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา” ซีโกพูด “เมื่อกี้ยาชินิจิยังบอกไม่มีใครรู้จักอเมริกันฟุตบอลละเอียดกว่าเธอแล้ว”

ไดยินชื่อเพื่อนเก่า มิสึกิมิสึหน้าผอนคล้าย “ยาชินิจิสบายดีไหม”

“ก็เหมือนเดิม แต่พุงใหญ่ขึ้น”

“หมอนั้นเป็นคนดี ปกติไม่มีใครคิดจะให้ผู้หญิงสอนหรอก คิดว่าโชคดีจริงๆ ที่ได้เข้าชมรมอเมริกันฟุตบอล” มิสึกิหลุบตาเล็กน้อย “แต่ถ้าได้ใส่เสื้อเกราะด้วยก็ยิ่งดีนะ”

“ความจริงน่าจะทำให้ลงเอยเล่นๆ คุณสักครั้งก็น่าจะดี” ซีโกพูดแล้วหัวเราะแล้วมองเท็ตสึโร เท็ตสึโรก็ตอบว่าจริงด้วยสิ

“แต่เรื่องดีๆ ก็มีแค่ตอนนั้น” มิสึกิหน้าหม่น เสียงแหบพร่าทุ้มต่ำยิ่งขึ้น “อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ ชีวิตในบริษัทแย่มาก เพียงเพราะร่างกายเป็นผู้หญิงต้องทนเจ็บใจมานักต่อนักแล้ว...”

ไม่ว่าจะตอบรับอย่างไร เท็ตสึโรยกแก้วมากขึ้นดื่ม รู้ว่าสังคมนี้ผู้หญิงต้องรับความอยุติธรรมในหลายสถานการณ์ แต่ความทุกข์ใจของมิสึกิน่าจะอยู่ในระดับที่แตกต่างยิ่งกว่า

“หลังจากออกได้ทำอะไรหลายอย่าง พยายามหางานที่ไม่ต้องนึกถึงร่างกายที่เป็นผู้หญิง แต่ปัญหาไม่ใช่เรื่องงาน แต่อยู่ที่การข้องเกี่ยวกับคนอื่นต่างหาก トラบิตก็ยังต้องทำงานร่วมกับคนอื่น คงไม่มีวันที่จะไม่รู้ถึงถึงความแปลกแยกระหว่างร่างกายกับจิตใจ”

“ก็เลยต้องตัดใจอย่างนั้นหรือ” เท็ตสึโรพูด “ถึงได้แต่งงาน...”

“คิดว่าอาจจะเปลี่ยนอะไรบางอย่างได้ บางอย่างในตัวเอง ถ้าแต่งงานแล้วมีลูกได้...นะ” แววมตามิสึกิรวดร้า

“เห็นว่ามีลูกแล้วสินะ” เท็ตสึโรถาม

“กำลังจะหกขบ เด็กผู้ชาย น่าอิจฉาที่ลูกมีजूด้วย”

เธอคงตั้งใจจะพูดให้ช้า แต่เท็ตสึโรหัวเราะไม่ออก ซึเกะเอาแต่จ้องกันแแก้วมัก

ในตอนนั้นได้ยินเสียงปลดล็อกกุญแจประตูหน้า ทั้งสามมองหน้ากัน

“ริซาโกะนะ” เท็ตสึโรบอก

มิสึกิทำท่าจะลุก ตาเหม่อลอย เธอเพิ่งมีท่าที่สับสนเป็นครั้งแรกของวันนี้ แต่แล้วนั่งลงอีกครั้งทันที คงคิดได้ว่าจนป่านนี้แล้วจะตื่นไปก็เปล่าประโยชน์

เท็ตสึโรออกไปที่โถง ริซาโกะถอดรองเท้าอยู่ตรงประตู

“กลับมาแล้วหรือ”

หล่อนคงผิดคาด ยืนค้างในท่ายกขาข้างเดียว “จะ กลับมาแล้ว”

“กลับดึกจังนะ”

“ไม่ได้บอกหรือว่าจะดึก” ริซาโกะถอดรองเท้าอีกข้าง จากนั้นมองรองเท้าคู่ซึ่งไม่คุ้นเคย “มีใครมาหรือ”

“พวกชมรมอเมริกันฟุตบอล”

“รู้อยู่แล้วเรื่องนั้น แต่ใครกับใคร”

“คนหนึ่งคือซึเกะ ส่วนอีกคนเธอคิดว่าใคร”

คำถามของเท็ตสึโรทำเอาริซาโกะทำหน้าเอือม

“อย่ามาโยกโย้ คนกำลังเหนื่อย”

หล่อนสะพายกระเป๋าใบใหญ่ใส่อุปกรณ์ถ่ายภาพกำลังจะตรงไปห้องนั่งเล่น เท็ตสึโรจับมือข้างที่ว่างของหล่อน “เดี๋ยวลี”

“อะไรล่ะ” ริซาโกะขมวดคิ้ว ผมด้านหน้าตกมาปกคิ้ว

“ฮิอุระไง”

หา หล่อนลืมตาโพล่ง สีหน้าประหลาดใจ

“ฮิอุระ มิสึกิไง เธอมาอยู่นี่”

“มึสึกินะหรือ” ริมฝีปากผุดร่องรอยความยินดี เหมือนอยากจะพบ
ทันที

แต่เท็ตสึโระไม่ปล่อยมือหล่อน

“ก่อนเจอ อยากให้ฟังเรื่องนี้ก่อน” เขามองหน้าริซากะซึ่งส่อแวว
สงสัยแล้วพูดต่อ “ยัยนั้นไม่ใช่คนเดิม”

“หมายความว่าไง”

ทันใดนั้นประตูเปิดออก ริซากะหันไปมอง มิสึกียืนอยู่

“หมายความว่าแบบนี้” เธอพูด

5

เท่าที่เท็ตสึโระสังเกต ริซากะไม่ตกใจเท่าไรนัก มองมึสึกิแล้วเหมือน
ไม่รู้ว่าใครในปริบทาแรก แต่จากนั้นก็แสดงความยินดีที่ได้พบเพื่อนเก่า
ด้วยใจจริง

มึสึกีสารภาพเรื่องเดียวกับที่บอกพวกเท็ตสึโระ ริซากะเข้าครองที่นั่ง
ของเท็ตสึโระเมื่อครู่ ฐบนุหรีเมนทอล ฟังโดยแทบไม่สอดแทรก เสียงห่มต่ำ
ซึ่งไม่สัมพันธ์กับใบหน้าของมึสึกิเป็นเสียงเดียวในห้องสี่บนั้น

เมื่อเลาจนใกล้จบ ริซากะขยับหูหรีกับที่เขย

“ตกใจนะ” หล่อนพูด “แต่อีกใจก็คิดว่านี่กอยู่แล้วเชียว”

“รู้มาก่อนแล้วหรือ” ซึไคทำตาโต

“ไม่ถึงขนาดรู้มาก่อนหรอก ไม่เคยคิดว่าภายในของมึสึกิเป็นผู้ชาย

แค่คิดว่ามีอะไรบางอย่างต่างจากพวกฉันมานานแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่คราวนี้ไขปริศนาได้แล้ว” ริซากะยิ้มให้กับเพื่อนหญิงในอดีต “แต่น่าจะบอกเร็วกว่านี้”

“อยากบอกนะ แต่พูดไม่ออก”

“ใช่ ก็พอเข้าใจความรู้สึกนั้นนะ”

อดีตผู้จัดการหญิงชมรมอเมริกันฟุตบอลทั้งสองสบตากัน สายตาที่ประสานกันนั้นเหมือนเปี่ยมด้วยความรู้สึกต่างๆ ซึ่งเข้าใจกันเองเพียงสองคนดูไปแล้วแม้จิตใจลึกซึ้งก็จะเป็นผู้ชาย แต่อาจมีบางสิ่งที่ผู้หญิงด้วยกันถึงจะรู้เทสต์โรคจิต หรือเรียกกว่าคือมิตรภาพข้ามเพศ

“แล้ว” ริซากะพูด “แต่งงานมีลูก แล้วยังงั้นต่อ เท่าที่ดูน่าจะเป็นผู้หญิงได้ไม่เต็มร้อย”

“ใช่ ล้มเหลว” มิสึกิชี้ของบุหรี่ยังวางอยู่บนหน้าริซากะ “ขอสักมวนสิ”

“เชิญ” ริซากะยื่นซองบุหรี่ยื่นให้ รोजินมิสึกิดึงออกมามวนหนึ่งจึงจุดไฟแช็กให้ มิสึกิพูดขอบใจแล้วคาบบุหรี่จ่อไฟนั้น

“เมื่อสักพักก็บอกแล้วว่า คุณแต่งงานผมไม่ใช่คนเลวอะไร ขยันทำงาน คิดถึงครอบครัว อ่อนโยนกับผมด้วย แต่น่าเสียดายความอ่อนโยนของเขากลับเป็นแบบที่ใช้ได้กับผู้หญิง แต่ขอโทษด้วย สำหรับผมแล้วมันลำบากใจ”

“ลำบากใจหรือ” ริซากะเอียงคอ

“คือรู้สึกท้อใจ แค่อายุใกล้ก็อึดอัด ยิ่งคุยด้วยก็ยิ่งรำคาญ โดนแทะเนื้อต้องตัวแล้วรู้สึกขนลุกขนพอง แน่นอนเขาไม่ผิด สาเหตุทั้งหมดมาจากผม ถ้าจะให้แก้ตัว ก็เพราะคิดว่าถ้าแต่งงานมีลูกแล้วอาจเกิดความเปลี่ยนแปลงในตัว แต่ความจริงไม่เป็นแบบนั้นเลย กลับยิ่งรู้สึกถึงช่องว่างระหว่างร่างกายกับจิตใจของตัวเองมากขึ้น ทั้งที่ผมก็พยายามแล้วนะเลยต้องเล่นละครตลอด...ตลอดเลย คิดว่าถ้าทำแบบนั้นแล้วสักวันหนึ่งจะไม่ต้องเล่นละครอีก แต่เปล่าประโยชน์ ไม่อาจหลอกใจตัวเองได้”

“เลยออกมาจากบ้านนะหรือ”

มีสีกิพนันคว้นยาว

“ปลายปีที่แล้ว คิดอยากทำแบบนั้นตั้งนานแล้ว พอแม่ตายเลย
ตัดสินใจได้”

“คุณแม่เสียแล้วหรือ” เทตลีโรถาม

“ใช่ เป็นมะเร็งทางเดินอาหาร ช่วงทำยนี้ผมมอย่างกับโครงไก่ ผม
ต้องเฝ้าไข้ด้วย ตอนนั้นจะออกจากบ้านมากไม่ได้”

“แล้วคุณพ่อละ”

“พ่อยังแข็งแรง พอแม่ตายอาจรู้สึกโง่อกเสียด้วยซ้ำมั้ง แต่ไม่ได้
เจออีกเลยหลังงานศพแม่”

“นี่” ริชาโกะเอ่ย “บอกว่าออกจากบ้านมาแสดงว่าหย่ากับสามี
แล้วหรือ”

เรื่องนี้เทตลีโรก็สงสัย

มีสีกิดูบุหรืออีกสองสามครั้งก่อนส่ายหน้า

“อ้อๆ วันหนึ่งก็หนีออกมา หลังส่งเขาออกไปทำงาน พาลูกชายไป
โรงเรียนอนุบาล ข้าวของก็เตรียมเก็บไว้ก่อนแล้ว เตรียมเงินไว้เพื่ออิสรภาพ
ของตัวเองด้วย จากนั้นก็แค่เดินออกมา แต่กลับมีปัญหาถ้าเขาแจ้งตำรวจ
ให้ตามหา เลยวางแผนมาให้เขาบ่นโตะในครัว”

“จดหมายนั้นเขียนความจริงทั้งหมดหรือเปล่า”

“เปล่า”

“ทำไมล่ะ”

“คิดว่าจะเขียนอยู่เหมือนกัน” มีสีกียกมือก่ายหน้าผากทั้งที่ยังคืบ
บุหรืออยู่ “หลอกเขามานานเสียจนพูดไม่ออก แล้วไม่อยากให้ลูกรู้ด้วย ลูก
จะเสียใจแค่ไหนถ้ารู้ว่าแม่ตัวเองแท้จริงมีจิตใจเป็นผู้ชาย...พอคิดแล้วก็
เลยเขียนไม่ออก”

“งั้น สามีกับลูกก็อาจยังตามหาอิซุระอยู่ก็ได้ล่ะสิ” ซึโกะถามด้วย
ความเป็นห่วง

“ก็คงจะนั่นแหละ”

“เหมือนพวกเขาน่าสงสารนะ” ชิโกมองเท็ตสึโรและริซาโกะ
แม้เท็ตสึโรจะไม่พยักหน้าแต่ก็เห็นด้วยกับชิโก หรือว่าสามีของ
มิสึกิจะพอรู้ยู่บ้าง

“หลังจากออกจากบ้านแล้วทำอะไรบ้าง” ริซาโกะถาม

“หลายอย่าง ทำงานพิเศษตามร้านเหล้าบ้าง...”

“ในฐานะผู้หญิงหรือ”

“เปล่า” มิสึกิสายหน้าแดง “แน่นอนในฐานะผู้ชายสิ ชุดส่าหรีได้เป็น
อิสระแล้วจะปล่อยโอกาสนี้ไปได้อย่างไร” เธอดับบุหรี่ในที่เปียก แล้วกาง
สองมือออก “เป็นไง ในสายตาของทุกคนไม่เห็นผมเป็นผู้ชายหรือ”

เท็ตสึโรเห็นเป็นเด็กผู้ชายมากกว่าจะเป็นผู้ชาย ไม่เพียงเพราะตัวเล็ก
แต่มิสึกียังดูกำกึ่ง จะหญิงก็ไม่ใช่ จะชายก็ไม่เชิง

ชิโกบอกว่าดูยังไงก็เป็นผู้ชาย ริซาโกะให้ความเห็นว่าก็พอไหว

เท็ตสึโรพูดถึงสิ่งที่คาใจ “ฉิดฮอริโมะริเปล่า”

แวตามิสึกิแปลงประกายจริงจัง จ้องหน้าเท็ตสึโรนิ่ง พยักหน้า
“ฉิดสิ”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ทันทีที่ออกจากบ้าน เพราะอยากฉิดมานานแล้ว ดุสิ แม้แต่หมวด
ยังขึ้นเลย” มิสึกิชี้คางตนเอง ยื่นหน้าเข้าใกล้ริซาโกะ

ริซาโกะพูดว่าจริงด้วย ชิโกก็เข้าไปจ้อง

“เหลือแต่หน้าอก ไม่ยอมเล็กลงสักที” มิสึกิยื่นขึ้นปลดกระดุมเสื้อ
เช็ตสึดำ ยังไม่ทันเปิดช่องให้ถามว่าจะทำอะไร เธอก็ถอดเสื้อออก ผิวคล้ำ
แดดปรากฏ เพียงแต่มีผ้ารัดหน้าอกไว้ ทำให้น้ำอกหน้าใจแบนราบ

แต่มิสึกิไม่ต้องการให้มองของแบบนั้น เธอยกแขนขวาขึ้นเสมอไหล่
กำหมัดแล้วงอศอกเบ่งกล้ามเนื้อ

“เป็นไง ไม่เลวเลยใช่ไหม น่าจะส่งลูกยวาระยะแปดสิบหลาได้เลย
นะนี่”

กล่อมแขนเป็นมัดก็จริง แต่ก็ดูน่าเวทนายอย่างบอกไม่ถูก เหตุที่โรคิดริชาโกะนั่งเสียบบ้างเลื่องมอ เหตุที่โรรู้ว่านั่นเป็นสายตายามมองแบบถ่ายภาพของหล่อน มีแต่ซีโกที่ออกความเห็นว่ายอดไปเลย

“เสียงนั้นก็เป็ผลมาจากการฉีดฮอร์โมนหรือ” เหตุที่โรถาม

ทันใดนั้นมิสก็แยมปากอย่างมีเลศนัย “ไม่ใช่แค่นั้นหรอก”

“ยังทำอะไรอีกหรือ”

“ก็” มิสก็ใช้นิ้วชี้ทำท่าล้วงเข้าไปในปาก “ใช้แท่งโลหะหลายๆ แท่งแทงเส้นเสียง ถึงจะเจ็บแล้วก็ทรมานขนาดต้องตื่นพรวด แต่ก็ได้เสียงนี้มาทันที”

ฟังเรื่องนี้แล้วซีโกทำหน้าเบ้ “แค่ฟังก็เจ็บแทนเลย”

“ต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรือ” เหตุที่โรถาม

มิสก็กำลังจะใส่อื่อ แต่แล้วก็ถอดออกอีก

“เพื่อให้ได้ร่างกายแบบผู้ชาย ผมยอมทำทุกอย่าง ถึงจะต้องฉีดยาเลือดเนื้อตัวเองก็ยอม ผมต้องแก้ไขความผิดพลาดของพระเจ้าที่สร้างร่างกายนี้ขึ้นมา”

6

เปียร์กระป๋องในตู้เย็นถูกขนออกมา บรันดีซึ่งได้รับเป็นของขวัญถูกเปิด งานเลี้ยงศิษย์เก่ารอบสองเริ่มขึ้นอย่างกะทันหัน ประเด็นที่พูดก็เป็นความทรงจำสมัยนักศึกษา ไม่มีใครพูดถึงเกมซึ่งทำได้ดี มีแต่เรื่องความผิดพลาดกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอยู่ในความทรงจำ

“จำเกมกับ ม.เซเคียวตอนปีสามได้ไหม” ซีโกพูดใบหน้าแดงยิ้มน้อย ยิ้มใหญ่ “ลูกส่งของนิชวากิถูกแย่ง คู่ต่อสู้เกือบได้วิ่ง แทกเลอร์เลยเข้าชน

แรงกระแทกนั้นทำให้ลูกบอลลอยลิว”

“ไม่รู้เพราะอะไรลูกไปเข้ามียาซีนิจิฟอดิบพอดี” ริชาโกะทำท่าอึ้ง
ลูกบอล “ทุกคนเลยตะโกนบอกให้วิ่ง”

“แต่เจ้ายาซีนิจิ ออกวิ่งโดยไม่รู้อะไรเป็นอะไร ข้างหน้าไม่มีใครเลย
เป็นโอกาสที่ขาดาวนครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในชีวิตอเมริกันฟุตบอลของ
หมอนั้น”

“ฉันก็คิดว่าสำเร็จแล้ว ตื่นเต้นมากเลย”

“แต่กลายเป็นแบบนั้น ทุกคนผิดหวังกันหมด”

ฟิงชีโกบอกแล้ว เท็ตสึโรก็นึกถึงภาพตอนนั้นจนหลุดซ่า ยาซีนิจิถือ
บอลล้มกลิ้งก่อนถึงเส้นโกลนิตเดียวอย่างไม่น่าเชื่อ

“หมอนั้นเริ่มอ้วนลงพุงตั้งแต่ช่วงนั้นเลยนะสิ” ว่าแล้วชีโกก็หัวเราะ
อีก

เล่าเรื่องความหลังได้ไม่จบสิ้น ระหว่างคุยเรื่องอเมริกันฟุตบอล
ไม่มีใครนึกถึงสถานการณ์พิเศษของมิลีกี ทุกคนพูดไม่หยุด ยิ่งดื่มเยอะ ก็
ยิ่งดื่มได้เร็วขึ้น

ชีโกฟูเป็นคนแรก เขาถูกแบกจากห้องนั่งเล่นไปยังห้องเสื่อทาตามิ
ข้างกัน งานเลี้ยงถึงเวลาเลิกรา

“ฮิอุระเข้าไปนอนในห้องพักนอนกับริชาโกะนะ”

เท็ตสึโรพูด แต่มิลีกีไม่พยักหน้า

“ผมนอนตรงนี้ดีกว่า แค่อิซุฟาก็พอแล้ว”

“แต่ว่า”

“ทำกับผมให้เหมือนกับชีโกก็พอแล้ว” เธอขำเล็งมองเท็ตสึโร
เท็ตสึโรสะดุ้ง เริ่มตระหนักว่าตนยังไม่เปิดใจยอมรับสถานการณ์
ซับซ้อน

ตกลง เขาพูดเพียงเท่านั้น ริชาโกะขนผ้าห่มออกมาเสียบๆ

ดีสามกว่าแล้ว เท็ตสึโรนอนเคียงข้างริชาโกะบนเตียงคู่ในห้องนอน

อันที่จริงเขาไม่ได้นอนเตียงนี้นานแล้ว แต่ทั้งสองก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้ต่างฝ่ายต่างปิดไฟหัวเตียงข้างตน

เท็ตสึโรหลับตาลงแต่ไม่รู้สึกร่วงนอนเลย ยิ่งขมตาหลับ ตาก็ยิ่งสว่าง เขาลืมตาเหม่อมองเพดานท่ามกลางความมืด

ภาพเหตุการณ์หนึ่งหวนกลับมา

มิสึกิตัวเปล่าเปลือย เขาตั้งชัน สองขาอ้าออกเล็กน้อย มือทั้งสองวางด้านหลัง เนื้อแน่นไม่มีไขมันส่วนเกิน เนินหน้าอกได้รูปแม้ไม่ใหญ่นัก เธอหันมาทางเท็ตสึโร ยอดปทุมกันเป็นสีน้ำตาลอ่อนอมชมพู ขนลับไม่ดกนัก แสงลอดไฟส่องทั่วร่าง

เป็นช่วงเดือนพฤษภาคมตอนปีสี่ นอกหน้าต่างฝนเม็ดเล็กแทบมองไม่เห็นโปรยปรายต่อเนื่อง ม่านหน้าต่างปิดอยู่ จึงสะท้อนภาพเท็ตสึโรบนกระจกหน้าต่าง เขาเพิ่งออกมาจากห้องน้ำ มองภาพตัวเองผู้กำลังเหม่อด้วยหางตา

“มาทำกันเถอะ” มิสึกิเงยหน้ามองเขาแล้วพูด ใบหน้านั้นผุดยิ้มเยือกเย็น “หรือว่าไม่อยากทำ”

“เปล่า...” เท็ตสึโรเบนสายตาจากเธอ ทั่วกายร้อนระอุ

เป็นเวลาหลังงานเลี้ยงของชมรม ไม่รู้ทำไมมิสึกิจึงตามมาที่บ้านเข้าของเท็ตสึโร ไปดื่มต่อที่ห้อง QB ดีกว่า อ้อได้ อาจพูดคุยกันแบบนั้นแต่จำอะไรได้ไม่ชัดเจน

ทั้งสองดื่มเหล้าเบอร์เบิ้นราคาถูกไปหลายแก้ว มิสึกิคอแข็งมาก เท็ตสึโรก็ไม่แพ้กัน แต่ทั้งสองก็เมานักเอาการ

มิสึกิคงถอดเสื้อผ้าวางที่เท็ตสึโรเข้าห้องน้ำ และรอเขาออกมาในสภาพเปลือยเปล่า

จำรายละเอียดหลังจากนั้นไม่ได้ แต่จำความรู้สึกต่อสัมผัสร่างกาย มิสึกิได้จนบัดนี้ ผิวอุ่นลื่นมีความยืดหยุ่น สัมผัสยามกอดคล้ายไฟอ่อน

มิลีก็ไม่ใช่สาวพรหมจรรย์ ถึงกระนั้นยามสอดใส่ยังบิดหน้าด้วยความเจ็บ แม้จะบิดไฟแล้ว แต่แสงจางๆ ของหลอดไฟกลมยังส่องใบหน้าเธอ เท็ตสึโรตระกองกอดเธอพลางลอบมองสีหน้าเพื่อดูปฏิกิริยาหลายหน เธอหลับตาสนิทปิดปากแน่น ไม่มีเสียงใดลอดออกมาเลย ได้ยินแต่เสียงลมหายใจ เท็ตสึโรจึงสงสัยว่าเธอน่าจะไม่มีความรู้สึกใดนอกจากความเจ็บปวด

แต่เมื่อเสร็จสมอารมณ์หมายแล้วสักพัก มิลีก็เป็นฝ่ายยื่นมือมาที่อวัยวะสำคัญของเขา เมื่อมันตั้งชูชัน “อีกครั้งไหม” เธอถาม

เท็ตสึโรขึ้นคร่อมร่างเธอทันที กำลังอยู่ในวัยกำดัด เขาใช้ความหนุ่มและแรงกายที่มีถมเข้าใส่มิลีก็ ส่วนเธอก็มีเนื้อหนังที่จะรองรับได้ ทั้งสองร่วมรักกันหลายครั้งย่นส่วาง ด้วยเป็นคืนที่ร้อนขึ้น ทั้งสองจึงทุ่มไปด้วยเหื่อ ที่นอนซึ่งปูบนเสื่อทาตามิเบียกชุ่ม ลอยยกที่นอนขึ้นดูทีหลัง ขนาดเสื่อทาตามิยังมีน้ำซึม ทั้งสองหลับไหลไป ตื่นเข้ารอบตัวมีพิษฐานหลายก่อนกระฉายเกลื่อน ทั่วห้องเต็มไปด้วยกลิ่นคาว

คืนนั้นคืออะไรกัน จนบัดนี้เท็ตสึโรยังรู้สึกประหลาดใจ ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยคิดกับมิลีในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง เรื่องจะมีอะไรกันไม่เคยแม้แต่จะฝันถึง เธอก็คงคิดเหมือนกัน ดังนั้นจึงไม่รู้สึกลังเลกับการอยู่กันสองต่อสองในห้อง การเชื่อเชิญของเธอจึงต้องเรียกว่าเป็นเรื่องผิดคาด

เช้าวันนั้น มิลีก็ออกจากห้องไปอย่างไร เท็ตสึโรนึกไม่ออก คงกลับไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น อันที่จริงความสัมพันธ์ของทั้งสองหลังวันนั้นก็ไม่ใช่ว่าสนิทสนมกันมากขึ้น ยังคงคบหาพูดจาเหมือนที่ผ่านมา ไม่ได้เป็นอะไรนอกเหนือจากควอเตอร์แบ็กกับผู้จัดการทีมอเมริกันฟุตบอล แม้แต่ยามอยู่กันลำพังก็ยังไม่เคยพูดถึงเรื่องคืนนั้น

เท็ตสึโรจึงไม่คิดอะไรมากมาย บอกกับตัวเองว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีความหมายพิเศษ เช่นเดียวกับหนุ่มสาวหลายคนอาจจับกันและมีเซ็กส์กันเพียงชั่วคืน เขาพยายามคิดว่าพวกตนเพียงลึมรสความคึกคะนองกันนิดหน่อยก็แค่นั้น

แต่แน่นอนเขาไม่เคยเชื่อ ไม่คิดว่ามิลีกีจะเป็นผู้หญิงง่ายที่ชอบ
เชื่อเชิญผู้ชาย แต่ก็ไม่กล้าถามเธอว่าคิดอย่างไรเช่นกัน รู้สึกว่าหากทำ
เช่นนั้น อาจพาตัวเองติดกับดักอันตราย สรุปก็คือเขาเป็นฝ่ายหนี

จากนั้นเวลาผ่านไปกว่าสิบปี เท็ตสึโระยังคงฝังใจกับความทรงจำ
ประหลาดในคืนนั้น จนบัดนี้เขาพยายามจะไม่คิดว่าเจตนาที่แท้จริงของ
มิลีกีคืออะไร และถอดใจแล้วว่าไม่มีทางที่จะรู้ มีบางอย่างทำให้เธอโลเล
เขาต้องเชื่อแบบนั้น

ทว่า

จิตใจของมิลีกีเป็นผู้ชายมาตั้งนานแล้ว นั่นหมายถึงตอนกอดรัด
กับเท็ตสึโระจนเหวี่ยงท่มนั้นเธอก็เป็นเช่นนั้นด้วย เขาไม่เข้าใจจิตใจของ
คนที่มิใช่เป็นผู้ชาย แต่มาร่วมรักกับผู้ชาย ถ้าจะมองว่าเหมือนรักร่วมเพศ
ก็รู้สึกงงไม่ใช่ว่า

ขณะกำลังคิด ได้ยินเสียงเคส่อนไหวจากนอกห้อง ฟันไม้ดังเคียด
อ้าด มีคนเดินอยู่

น่าจะเข้าห้องน้ำ ทว่าต่อมาก็ได้ยินเสียงคนกำลังสวมรองเท้าบริเวณ
ประตูห้อง ตามด้วยเสียงเปิดปิดประตูซ้ำๆ

เท็ตสึโระลุกขึ้นนั่ง วิชาโกะส่งเสียงหายใจอยู่ข้างตัว

เขาลุกจากเตียง สวมกางเกงกีฬาที่ถอดทิ้งไว้บนพื้น สวมเสื้อคลุม
กันลมทับผิวเปลือย เดินออกไปที่โถง รองเท้าผ้าใบของมิลีกีหายไปจาก
บริเวณที่ถอดรองเท้าตรงประตู พอเปิดประตูห้องนั่งเล่นไม่เห็นคนบนโซฟา
ได้ยินเสียงกรนดังของชิโกะ

เท็ตสึโระเปิดลิ้นชักตู้ห้องนั่งเล่น หยิบกุญแจกับกระป๋องสาเกแล้ว
หันหลังมุ่งไปทางประตู สวมเท้าเปล่าในรองเท้าจ็อกกิ้ง เปิดประตูห้อง
อากาศหนาวเย็น แต่ไม่มีเวลาจะย้อนกลับห้องเพื่อใส่เสื้อยืดได้เสื้อกันลม
เขาลงลิฟต์ไปถึงชั้นล่าง วิ่งข้ามโถงทางเข้า ออกไปด้านนอก หน้า

นิชิวากิ เท็ตสึโร อดีตมือหนึ่งตำแหน่งควอเตอร์แบ็ก
แต่งงานกับผู้จัดการทีม ริซาโกะ ทั้งสองเป็นเพื่อนสมัย
มหาวิทยาลัยและยังเป็นเพื่อนในทีมอเมริกันฟุตบอล
ที่ร่วมต่อสู้กันมา

เวลาผ่านไปความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่ค่อยราบรื่น
วันหนึ่ง มิสึกิ อดีตผู้จัดการทีมอีกคนก็โผล่มาสารภาพว่า
เธอมีเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด เพราะเธอมีหัวใจเป็นชาย
และจะขอใช้ชีวิตอย่างผู้ชาย แต่เธอเพิ่งไป “ฆ่าคนตาย” มา

ไม่นานมิสึกิก็ก็นายตัวไป ทำให้เท็ตสึโรต้องออกติดตามค้นหา
ยิ่งค้นก็ยิ่งพบเรื่องน่าประหลาดมากขึ้นเรื่อยๆ

片想い Kataomoi รักข้างเดียว ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Naoki ครั้งที่ 125
ในปี 2544 ดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์เมื่อปี 2560

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-14-0331-7

SN 0030

9 786161 403317

www.booktime.co.th

395.-

